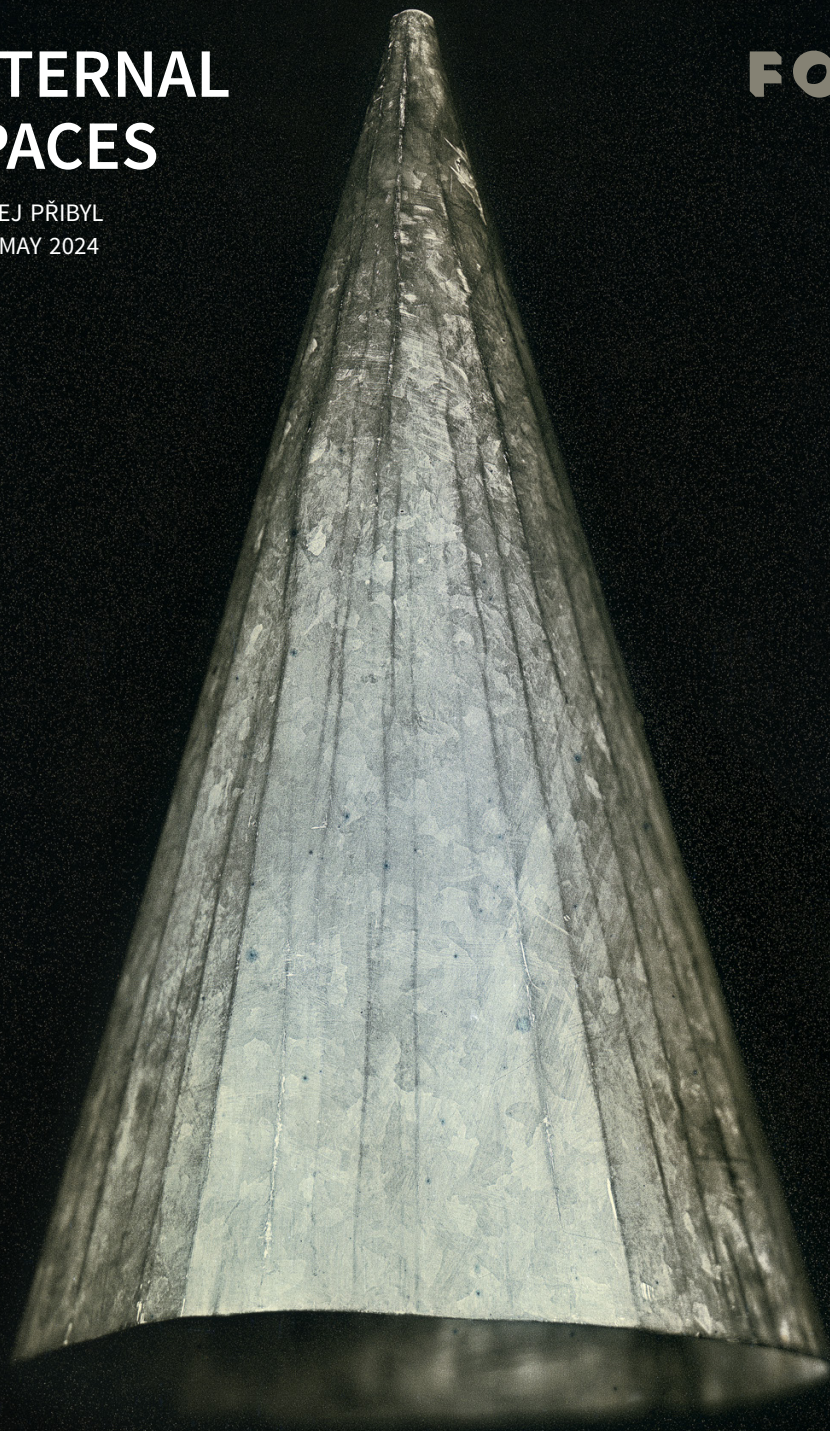

INTERNAL SPACES

ONDŘEJ PŘIBYL
MAR - MAY 2024

FOG

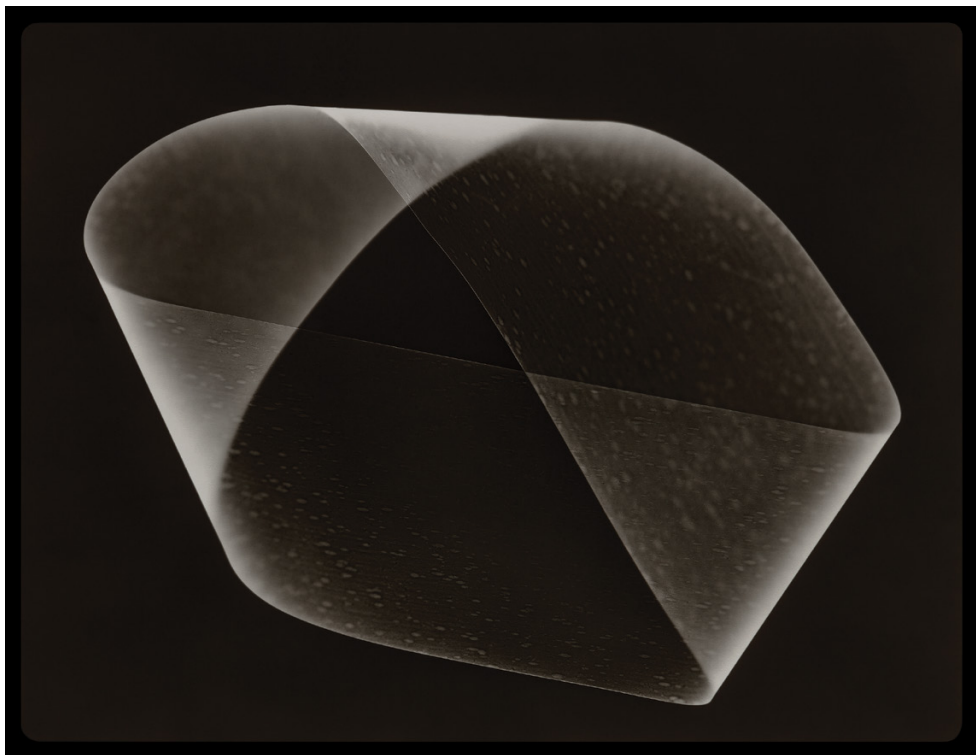

Výstava s názvom Vnútorne priestory je ďalšou sólovou prezentáciou českého umelca v programe galérie FOG. Tentokrát predstavuje tvorbu zástupcu strednej generácie, zásadnej postavy českej nefiguratívnej fotografie. Vizualny umelec Ondřej Přibyl (1978) experimentálnym spôsobom skúma predmety v ich skutočnej podstate a dynamike. Oslobodzuje objekty od ich obrazového kontextu či reflexie pozorovateľného a otvára tak divákovi svet, v ktorom je mu umožnené rozjímať nad vnútorným časom a priestorom.

Sám autor výstavu charakterizuje slovami: „Jednou z tém, ktorou sa vo svojej práci zaoberám, je videnie a vnímanie, presnejšie však nemožnosť vzhliadnuť svet v jednom okamihu celý a naraz. Skutočnosť, že vždy nám zostane drvivá väčšina vonkajšieho predmetného sveta skrytá v nedohľadne nekonečných vzdialenostiach, v neviditeľných oblastiach mikrokozmov, rovnako ako to, že vždy nám realita bude miznúť v plynutí času a strácať sa v minulosti a len pozvoľna sa vynárať z hmly budúcnosti. Akokoľvek budeme naše zmysly obohacovať rôznymi a stále sofistikovanejšími extenziami, naše obzory sa vo výsledku rozšíria len nepatrne. Zďaleka však nejde len o problém technických limitov našich zmyslov, ale skôr ide o samotné ustrojenie sveta, o jeho nepriehľadnosť a poznanie, že pravá podstata vecí a javov nám zostane skrytá navždy. Sme odsúdení iba veriť v existenciu nám známych vecí a skutočností, pokiaľ ich práve nevidíme či nedržíme v rukách, a aj potom si v konečnom dôsledku nemôžeme byť istí, že existujú skutočne. Pripadá mi, akoby otázka „čím si teda môžeme byť istí,“ bola každým dňom páľčivejšia. Žijeme a poznávame iba výsek toho, čomu hovoríme realita, iba tú časť, ktorá je nám pridelená našou hmotnou existenciou. Priestor okolo nás vnímame ako priestor vonkajší, mimo nás, možno ako priestor neobmedzený a nekonečný. Ak si však pripustíme, že je to zároveň priestor pevne ohraničený možnosťami nášho poznania a poznateľnosti vôbec, môže sa nám začať javiť až klaustrofóbne stiesnený.

Ak hovorím o vnútorných priestoroch v súvislosti s poznávaním a vnímaním, mám vždy na mysli priestory nejakým spôsobom ohraničené, uzavreté a skryté, či už sú obhliadané zvonku alebo zvnútra. Mám však predovšetkým na mysli priestory mentálne, teda vnútorné zo svojej podstaty a zároveň naše najvlastnejšie, pretože všetko nakoniec v skutočnosti spoznávame a rozlišujeme práve tam. Pretože o pohľad smerom dovnútra ide prinajmenšom rovnakou mierou, ako o pohľad vždy beznádejne sa končiaci na povrchu predmetného sveta.

V rámci tejto výstavy len veľmi zľahka načrtávam niekoľko mentálnych modelov a modelových prístupov k myslenému problému vnútorných priestorov, ako k široko definovanej téme, ku ktorej by možno na prvý pohľad bolo lepšie sa vyjadrovať prostredníctvom textu, než pomocou často nejasného kódu technických obrazov. Avšak som presvedčený, že aj za pomoci práve spomínaného nástroja je možné k tejto téme čosi relevantné priniesť a ukázať. Malo by to byť totiž práve to, o čom sa mi ťažko hovorí a ešte ťažšie píše.“

*Möbius - Double Surface, 2021,
Gelatin Silver Print, Photogram, 25 × 19 cm*

*Cover: Hollow Cone - Hrön - Derivative, 2022,
Archival Pigment Print, 130 x 161 cm*

The exhibition entitled Internal Spaces is another solo presentation of the Czech artist in the FOG Gallery program. This time it presents the work of a representative of the middle generation, a fundamental figure of Czech non-figurative photography. Visual artist Ondřej Přibyl (1978) experimentally investigates objects in their true nature and dynamics. He frees the objects from their pictorial context or reflection of the observed and thus opens up to the viewer a world in which he is allowed to contemplate the inner time and space.

The author himself characterizes the exhibition with the words: "One of the topics I deal with in my work is vision and perception, but more precisely, the impossibility of looking up at the world in one moment, all at once. The fact that the vast majority of the external objective world will always remain hidden to us in the invisible reaches of infinite distances, in the invisible regions of microcosms, just as our reality will always fade away in the passage of time and disappear into the past and only slowly emerge from the mists of the future. However much we enrich our senses with various and increasingly sophisticated extensions, our horizons will expand only slightly as a result. It is far from just a problem of the technical limits of our senses, but rather the very arrangement of the world, its opacity and the knowledge that the true nature of things and phenomena will remain hidden from us forever. We are condemned to only believe in the existence of things and facts we know, unless we actually see them or hold them in our hands, and even then, we cannot ultimately be sure that they really exist. It seems to me that the question "so what can we be sure of" becomes more pressing every day. We live and know only a slice of what we call reality, only the part assigned to us by our material existence. We perceive the space around us as an external space, outside of us, perhaps as an unlimited and infinite. Nevertheless, if we accept that it is also a space firmly bounded by the possibilities of our knowledge and knowability in general, it can begin to seem claustrophobically cramped.

When I talk about internal spaces in relation to cognition and perception, I always mean spaces that are bounded, enclosed and hidden in some way, whether viewed from the outside or from the inside. However, I am primarily referring to mental spaces, i.e. internal by nature and at the same time our most personal, because in the end we actually recognize and distinguish everything there. Because it is at least as much an inward look as a look that always ends hopelessly on the surface of the objective world.

Within the framework of this exhibition, I only very lightly outline several mental models and model approaches to the perceived problem of interior spaces, as a broadly defined topic, which, at first glance, might be better expressed through text than through the often unclear code of technical images. I am convinced that even with the help of the tool just mentioned, it is possible to bring and show something relevant to this topic. It should be exactly what I find difficult to talk about and even more difficult to write about."